

přítomnosti aspoň jednoho zaměstnance nebo důvěrníka. V tom i onom případě jest napadený výrok, že obviněný jednal neoprávněně a porušil povinnosti povolání, plně odůvodněn.

Právem uznáno bylo na porušení povinností povolání také proto, že obviněný nedbal příkazů komory a psal jí způsobem nepřipustným. Výboru komory náleží kromě úkolů uvedených v § 28 adv. ř. podle § 23 adv. ř. bdíti nad zachováním cti a vážnosti stavu a dohlížením na plnění povinností povolání. Jest každému advokátu v jeho obvodě úřadem představeným a dohlízejícím; povinnost dbáti jeho příkazů a projevovati mu přiměřenou úctu jest právě tak stavovskou povinností advokáta, jako zachovávání zákonných předpisů v poměru ke klientům. Obviněný pokouší se dolíčiti, že obsah jeho dopisu z 27. dubna 1925 nebyl nepřístojným, pomíjí však při tom úplně první část třetího bodu napadeného nálezu, totiž, že odpíral vyhověti příkazům komory, jakož i souvislost řečeného dopisu s jeho ostatním chováním. Vzpírání se příkazům komory jest prokázáno. Nejenom že byl dohnán k uposlechnutí teprve pohrůzkou, že bude pokutován, nýbrž snažil se i účel příkazu zmařiti i tím, že první návěstní tabuli sice odstranil, avšak ihned ji nahradil jinou, neméně závadnou. V této souvislosti byly obsah i tón dopisu z 24. dubna 1925, jmenovitě podškrtnutí slova »Juristen« a žádost, by při dalších příkazech nebylo opomenuto je odůvodniti, naprosto nepřístojné, poněvadž se přičily hrubě povinné účtě k výboru komory. Mimo to nesrovnávalo se tvrzení, že výbor svůj příkaz neodůvodnil, se skutečností. Příkaz ze 4. dubna 1925 byl opatřen důvody. Když obviněnému nepostačovaly a on proto podáním z 20. dubna 1925, došlým komory 24. dubna 1925 žádal za podrobnější oznámení důvodů zákazu, bylo mu ochotně vyhověno vyřízením z 25. dubna 1925. Nebylo vinou výboru, nýbrž obviněného, že příkazu z 4. dubna 1925 do 20. dubna 1925 vůbec nedbal, takže musilo mu býti toho dne pohroženo pokutou, při čemž nějakého odůvodnění nebylo vůbec třeba. Posléze dlužno souhlasiti s napadeným nálezem i v tom, že vyvěšením obou návěstních tabulí byla porušena čest a vážnost stavu bez ohledu na činnost, již ohlašovaly. Porušily ji již tím, že byly upevněny na hostinci, takže mohly vzbuditi pochybnosti, zda mají býti reklamou pro obviněného, či pro hostinec, na němž byly vyvěšeny. Obviněný mohl a měl uvážiti, kam by vedlo, kdyby i jiní advokáti zřizovali po hostincích kanceláře a poradny, a vyvěšovali na nich své návěstní štíty. Újma na cti a vážnosti, kterou by při takové nezřízené všeobecné reklamě a soutěži celý stav nutně utrpěl, nedá se srovnati s důvěrou a vážností, jež jsou nutným předpokladem zdárného výkonu advokátského povolání.

Čís. 40 dis.

Provinění proti cti a vážnosti stavu, pokračoval-li advokát v zastupování strany i po vypovězení plné moci v úmyslu, by si nahradil, oč výbor advokátní komory snížil jeho palmární účet.

(Rozh. ze dne 4. října 1927, Ds II 11/24.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 3. května 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Zmatečnost řízení spatřuje obviněný v tom, že kárná rada nevyhověla jeho návrhu na odročení ústního přelíčení k vůli výslechů zpravodaje advokátní komory, jak postupoval při upravení palmárního účtu obviněného částkou 7.000 Kč. Avšak tento výslech mohl mít význam jen pro posouzení, zda se měl či nemusil obviněný spokojiti s odměnou 7.000 Kč, a zda se provinil tím, že upravení neuznal pro sebe za závazné. V tomto směru byl obviněný osvobozen, a osvobození vešlo v moc práva. Jednání, pro něž byl obviněný odsouzen, nejsou s otázkou upravení jeho účtu výborem advokátní komory v souvislosti. Proti odsuzující části nálezu hájí se obviněný tím, že dopisy Jindřicha F-a ze dne 18. listopadu 1922 a 6. prosince 1922, jimiž mu bylo přikázáno, by v jeho věcech již nic nepodnikal, byly odvolány telegramy z 27. prosince 1922 a 2. ledna 1923, nařizujícími mu odeslání peněz, a dopisem z 23. května 1923, jímž Jindřich F. vzal na vědomí kroky, zahájené obviněným proti předpisu dávky z majetku a zaslal mu k dalšímu jednání 13 dokladů, dále, že dopis, zaslaný jím dne 24. července 1923 Jindřichu F-ovi, ve kterém sice vychází z částky 7.000 Kč, na niž byl jeho palmární účet ze dne 5. ledna 1923 výborem advokátní komory upraven, avšak účtuje za další právnické práce ještě nových 7.104 Kč 03 h, byl nutným důsledkem příkazu výboru advokátní komory ze dne 11. července 1923, projevivšího názor, že advokát není oprávněn nebdeti výroku výboru o výši odměny, a uloživšího mu, by s Jindřichem F-em vyúčtoval na základě částky 7.000 Kč a vykázal se o tom do 14 dnů. Námitky obviněného bylo by lze uznati za podstatné, kdyby kárná rada byla obviněného odsoudila pro přečin proti povinnostem povolání. Tohoto přečinu napadený nález v jednání obviněného neshledal, nýbrž uznal, že se provinil proti cti a vážnosti stavu tím, že pokračoval v zastupování Jindřicha F-a, když mu tento již vypověděl plnou moc, a že tak činil v úmyslu, by si nahradil peníz, o který výbor advokátní komory snížil jeho palmární účet ze dne 5. ledna 1923. Odvolací kárný soud souhlasí v tomto posouzení úplně s kárnou radou. Bylo počínáním nedůstojným advokáta, když obviněný nevyvodil důsledků z dopisů ze dne 18. listopadu 1922 a 6. prosince 1922, jimiž mu Jindřich F. dal jasně na jevo, že si dalšího zastupování nepřeje, ba ani ze stížnosti F-ovy podané 13. ledna 1923 u advokátní komory, jež svědčila o ztrátě důvěry k obviněnému, obviňujíc ho z dělání zbytečných útrat, a že zastupování Jindřicha F-a ihned a úplně nezlikvidoval. Nad to vyslovila správně kárná rada, že jediným a při tom netajeným účelem tohoto nedůstojného jednání bylo dosažení hmotného zisku na úkor cti a vážnosti stavu. To plyne zejména z nabídky učiněné Jindřichu F-ovi

dopisy ze 27. června 1923 a 8. července 1923, že jest ochoten vzdáti se náhrady pozdějších útrat, uzná-li Jindřich F. palmární účet z 5. ledna 1927 plnou účtovanou částkou 12.065 Kč 72 h, hlavně však z přemrštěné výše útrat, jež obviněný účtoval, když jeho nabídka nebyla přijata, dopisem z 24. července 1923 za nejdůležitější z oněch pozdějších prací, totiž za žádosti a intervence o vrácení zaplacené dávky z majetku. Ačkoliv celková dávka činila 5.222 Kč, z čehož na přírůstek na majetku připadalo a přičiněním obviněného odepsáno bylo 4.360 Kč, účtoval jenom na intervencích u finančních úřadů od 29. května 1923 do 13. července 1923 3.700 Kč, tedy peněz, který byl s dosažitelným výsledkem v křiklavém nepoměru. Jaký dojem vzbudilo jednání obviněného u Jindřicha F-a, jest patrné nejlépe z jeho listu zaslaného 2. srpna 1923 advokátní komoře, v němž píše: »Wie solch ein Herr, der doch ein Ehremann sein müsste, ein Advokat sein kann, ist mir unerklärlich«, dále z listu zaslaného 30. července 1923 obviněnému, kde ho žádá, by ho dalšími dopisy již neobtěžoval. Tím jest prokázána vina obviněného podle napadeného nálezu.

Čís. 41 dis.

Nálezy kárné rady jest napadati jen odvoláním; přímé dovolávání se důvodů zmatečnosti podle tr. ř. v kárném řízení odvolacím jest pochybeno.

Dbáti výroku stavovského soudu jest právě tak povinností povolání, jako plnění povinností uložené zákonem advokátovi v poměru ke klientům.

Jde o porušení povinností povolání, pověřoval-li advokát osobu, jež byla pro své kárné odsouzení nezpůsobilou, by provozovala advokacii, samostatným zastupováním stran a ve veřejnosti a u stran vzbuzoval dojem, že ona osoba jest společníkem jeho kanceláře neb aspoň koncipientem; stalo-li se tak v kraji, kde ona osoba a její provinění byla známá, s okázalostí, vzbuzující dojem, že její čin neodsuzuje, jde též o prohřešení se proti cti a vážnosti stavu.

(Rozh. ze dne 4. října 1927, Ds II 12/26.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory ze dne 10. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Pokud odvolatel úvodem opravného spisu prohlašuje, že podává odvolání z důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., dlužno mu připomenouti, že, ježto kárný statut připouští proti nálezům kárné rady jen opravný prostředek odvolání, přímé dovolávání se uvedeného před-